

מדינת ישראל
נציבות שירות המדינה
אגף המשמעת

י"ט בטבת התשע"א
26 בדצמבר 2010
המש 5353-2010

אל: הסמנכ"ל לים הבכירים למינהל ומשאבי אנוש במשרדי הממשלה וביחידות הסמך
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, המוסד לביטוח לאומי
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות שדות התעופה
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, חברת דואר ישראל
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, שירות התעסוקה
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות השידור
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות לשמירת הטבע והגנים הלאומיים
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות ההגבלים העסקיים
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, רשות העתיקות
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, הרשות הממשלתית למים וביוב
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים
הסמנכ"ל למנהל ומשאבי אנוש, הרשות לניירות ערך
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, כנסת ישראל
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, מבקר המדינה
הסמנכ"ל למינהל ומשאבי אנוש, בית הנשיא

שלום רב,

הנדון: חוזר פסיקה של הדין המשמעתי – דצמבר 2010

בחוזר זה, אבקש להביא בפניכם מקבץ פסקי דין נבחרים העוסקים בדין המשמעתי, אשר יצאו במהלך החודשים נובמבר - דצמבר מפתחו של בית המשפט העליון, בית המשפט המחוזי, ומפתחו של בית הדין למשמעת של עובדי המדינה (להלן – בית הדין למשמעת).

מקבץ זה הוא המקבץ האחרון אשר מועבר אליכם בשנה אזורית זו. בנוסף, כמדי שנה אנו שוקדים כעת על הכנת דו"ח סיכום הפעילות של אגף המשמעת בנציבות שירות המדינה לשנת 2010 ובו עדכונים ושינויים באגף המשמעת במהלך השנה החולפת. דו"ח זה יועבר אליכם בתחילת השנה האזורית.

כמו בחוזרים הקודמים, אבקשכם להקפיד ולהעביר את המידע המובא בפניכם בחוזר זה **לכלל עובדי המדינה**, דבר אשר יסייע רבות לעבודתנו באגף המשמעת בנציבות שירות המדינה, בהטמעת ערכי המשמעת בשירות המדינה ובהנחלת ערכי טוהר המידות ושמירת ניקיון הכפיים המהווים את אבני היסוד עליהם מושתת השירות הציבורי כולו. אני חוזר וממליץ לכלל המנהלים במשרדי הממשלה וביחידות הסמך, להפיץ לכלל העובדים תחתיהם בחוזר מטעמכם את תמציות הפסיקה המובאות לפניכם וכן עדכון תקופתי באשר לנקיטת אמצעי משמעת, שננקטו על ידכם, בהתאם לסמכותכם לפי סעיף 31 לחוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג – 1963 (להלן – חוק המשמעת), ובכך לסייע בהרתעת עובדים מלבצע בעצמם מעשים דומים, וללמד על ערכי טוהר המידות ושמירת ניקיון הכפיים הנדרשת מהעובדים, כך שלא ייכשלו בעבירות משמעתיות.

ביום 28.10.10 יצא תחת ידו של בית המשפט המחוזי בירושלים פסק דין בערעור על גזר הדין והכרעת הדין של בית הדין למשמעת, עמ"מ 3032/10 **אליהו בן דנן נ' נציבות שירות המדינה**. המדובר בערעורו של העובד, אשר שימש כדוור בחברת "דואר ישראל" והורשע במסגרת הליך פלילי בבית משפט השלום בתל אביב בביצוע עבירות פליליות של מרמה והפרת אמונים, מרמה והפרת אמונים, וזיוף בידי עובד ציבור בכוונה לקבל באמצעותו דבר, הכל לפי חוק העונשין, התשל"ז – 1977. העובד הורשע בשל כך שבמהלך תפקידו זייף את חתימתם של 183 נמענים, כך שנחזה כאילו המכתבים הרשומים הגיעו לידיהם ונחתמו על ידם. בעקבות מעשים אלה, קיבל העובד

לידיו פרמיה עבור חלוקת מכתבים רשומים. על העובד הושת עונש של שבעה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, וכן שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות.

בעקבות הרשעתו בפלילים, הוגשה לבית הדין למשמעת תובענה משמעתית כנגד העובד. בית הדין למשמעת גזר על העובד אמצעי משמעת של נזיפה חמורה, פיטורין לאלתר, פסילה לצמיתות מחברת הדואר וכן פסילה למשך שנה מהשירות הציבורי.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של העובד על הכרעת הדין והן על חומרת גזר הדין, בהדגישו כי המדובר במעשים חמורים ביותר, אשר בוצעו מספר רב של פעמים. עוד הבהיר בית המשפט המחוזי כי על אף שהרווח הכלכלי אשר הפיק העובד ממעשיו הינו דל, הרי שמדובר בפגיעה שורשית במערכת יחסי אמון אשר נרקמה בין העובד למעביד ולפיכך אין מנוס מפיתוריו:

"כאשר מערכת יחסי אמון הנרקמת בין עובד למעביד מתערערת, ובשורשיה ממש, חרף היסטוריה כמעט נטולת רבב ביניהם, "גירושים" הם לעיתים המוצא האחד והיחיד." [ההדגשות אינן במקור –

א.ר.]

ביום 12.12.10 ניתנה החלטת בית המשפט העליון (כב' השופט א' רובינשטיין) על בקשת רשות ערעור שהגיש העובד על פסק דינו של בית הדין למשמעת. בית המשפט העליון דחה את בקשתו של העובד, בציינו כי אין מדובר בעונש חמור המצדיק שקילת רשות ערעור בגלגול שלישי, ועמד אף הוא על החומרה הטמונה במעשיו של העובד ועל ההשלכות האפשריות של מעשיו "שאין לראותם כאותן "קלות שאדם דש בעקביו" (רש"י דברים, ז', י"ב).

העברת תמציות הפסיקה דגן לציבור עובדי המדינה הינה בבחינת "להקדים תרופה למכה", ויש ביכולתה להביא במידת מה לצמצום מקרים של הפרות משמעת בקרב ציבור העובדים. אני תקווה כי קובץ זה יהא לכם לעזר ויעשה בו שימוש משכיל (לנוחיותכם, צורף תוכן עניינים לקובץ זה).

קובץ הפסיקה המצ"ב, כמו גם חוזרים נוספים בנושא משמעת, תוכלו למצוא באתר האינטרנט של נציבות שירות המדינה, תחת הכותרת "אגף המשמעת" בכתובת: <http://www.civil-service.gov.il>

בברכה,

אסף רוזנברג, עו"ד
ממונה בכיר (משמעת)

העתק:

מר יהודה וינשטיין - היועץ המשפטי לממשלה
מר משה לדור - פרקליט המדינה
מר אהוד פראוור - מ"מ נציב שירות המדינה
המנכ"לים במשרדי הממשלה, יחידות הסמך והגופים הכפופים לאגף המשמעת
מר יעקב ברגר - המשנה לנציב שירות המדינה
מר שי ניצן - משנה לפרקליט המדינה (עניינים מיוחדים)
מר מוטי אהרוני - סגן נציב שירות המדינה (משרדי ממשלה ויחידות הסמך)
מר יוסי קינר - סגן נציב שירות המדינה (מערכת הבריאות)
מר אלי אברבנאל - פרקליט מחוז ירושלים (פלילי)
מר עמית וייסמן - פרקליט מחוז חיפה (פלילי)
מר דן אלדד - מנהל תחום תפקידים מיוחדים, פרקליטות המדינה
מר נתנאל לויט - מנהל אגף חקירות משמעת
היועצים המשפטיים במשרדי הממשלה, יחידות הסמך והגופים הכפופים לאגף המשמעת
ממוני המשמעת במשרדי הממשלה, יחידות הסמך והגופים הכפופים לאגף המשמעת
המבקרים במשרדי הממשלה, יחידות הסמך והגופים הכפופים לאגף המשמעת

מקבץ פסיקה לחודשים נובמבר – דצמבר 2010

תוכן עניינים

עמודים

עבירה

גניבה, מרמה והפרת אמונים

2.....פסיקת בית המשפט המחוזי ובית המשפט העליון.

3.....פסיקת בית הדין למשמעת לאחר הליך פלילי.

התנהגות בלתי הולמת

4.....פסיקת בית המשפט המחוזי.

5.....פסיקה של בית הדין למשמעת.

מעשה מגונה והטרדה מינית

5-6.....פסיקה של בית הדין למשמעת.

ניגוד עניינים, עבודה פרטית ללא היתר ודיווחים כוזבים

6-8.....פסיקה של בית הדין למשמעת.

גניבה, מרמה והפרת אמונים

פסיקת בית המשפט המחוזי ובית המשפט העליון

1. בר"ש 8989/10 אליהו בן דנן נגד נציבות שירות המדינה

אליהו בן דנן (להלן - העובד), הועסק כדוור בחברת "דואר ישראל". עם הגשת כתב האישום כנגד העובד, השעה נציב שירות המדינה את העובד מתפקידו וזאת עד לסיום ההליכים המשמעותיים והפליליים בעניינו.

במסגרת תפקידו היה על העובד להעביר דואר רשום לנמעניו, זאת על פי נהלי הדואר הקובעים כי דואר רשום מחייב מסירה אישית של דבר הדואר לנמען כנגד חתימתו. על פי כתב האישום, במהלך החודשים יוני ויולי 2007 זייף העובד את חתימתם של 183 נמענים, כך שנחזה כאילו המכתבים נתקבלו על ידיהם. חלק מהמכתבים הרשומים הניח העובד בתיבות הדואר של הנמענים, חלף השבתם לדואר או מסירתם באופן אישי. היות וחלוקת דואר רשום מזכה את הדוורים בפרמיה, קיבל העובד לידיו, לאחר שלכאורה חילק את 183 המכתבים הרשומים, פרמיה בסך 641 ₪.

ביום **10.11.09** הרשיע בית המשפט השלום בתל אביב את העובד על סמך הודאתו במיוחס לו בכתב האישום בביצוע העבירות הבאות: מרמה והפרת אמונים לפי סעיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 לחוק העונשין וכן זיוף בידי עובד ציבור בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 421 לחוק העונשין. בית משפט השלום גזר את עונשו של העובד והשית עליו עונש מאסר על תנאי למשך 7 חודשים וכן שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות.

ביום **28.12.09** קיבל העובד את המלצת בית המשפט המחוזי בתל אביב וחזר בו מערעור שהגיש על עצם הרשעתו.

ביום **2.3.10**, לאחר סיומו של ההליך הפלילי הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), (3), (4) ו- (6) לחוק המשמעת, וגזר את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: **1. נזיפה חמורה**. **2. פסילה לשנה משירות המדינה**. **3. פסילה לצמיתות מחברת הדואר.**

ביום **28.10.10** דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של העובד על פסק הדין של בית הדין למשמעת (עמ"ש מ"מ 3032-04-10), תוך שהדגיש את חומרת מעשיו של העובד באומרו:

"המערער חיבל באחת מן הפונקציות המרכזיות והחשובות ביותר של "חברת הדואר", שגופים רבים נסמכים עליה, לרבות ממשלתיים ומוסדיים, וודאי גם אזרחים תמימים. האפשרות הריאלית לשיגור דבר דואר כלשהו בידיעה שיגיע ליעדו, או למצער כי עין נאמנה תפקח אחר תנועתו במסגרת מעקב אחראי ושיטתי בכתב, הינה חיונית לחיי החברה כולה ולעולם המשפט והעסקים. לא בכדי, אפוא, נוצרה ובוססה תחושה זו בתודעה הציבורית. המערער חדר לאותה טריטוריה מוגנת, שעה שבמעשיו הפר ברית נאמנה ויסודית שנכרתה זה מכבר בין "חברת הדואר" לקהל לקוחותיה."

ביום 12.12.10 דחה בית המשפט העליון את בקשת רשות הערעור שהגיש העובד, בציינו כי אין בטענת חומרת העונש להצדיק שקילת מתן רשות ערעור בגלגול שלישי, למעט במקרים חריגים. בית המשפט העליון הדגיש את חומרת מעשיו של העובד וחיזק את דברי בית הדין למשמעת ובית המשפט המחוזי, בציינו:

"בית הדין למשמעת ובית המשפט המחוזי הרחיבו באשר לחומרת המעשים, שאין לראותם כאותן "קלות שאדם דש בעקביו" (רש"י דברים, ז, י"ב); יש בשכמותם פוטנציאל גדול לפגיעה חמורה וממשית בשמו הטוב ובמוניטין אמינותו של הדואר; כן עלולים היו לגרום לנמענים שחתימותיהם זויפו קשיים לא מעטים בשל ההשלכה המשפטית שיש לקבלת דואר רשום".

פסיקת בית הדין לאחר הליך פלילי

2. עש"מ 50/10 נציבות שירות המדינה נגד דדו והיב

דדו והיב (להלן – העובד) הועסק בחברת "דואר ישראל" בתפקיד אשנבאי. עם הגשת כתב האישום כנגד העובד, השעה נציב שירות המדינה את העובד מתפקידו וזאת עד לסיום ההליכים המשמעתיים והפליליים בעניינו.

על פי כתב האישום, בין החודשים דצמבר 2007 לפברואר 2008 העובד גנב כ-2,000 ₪ מחברת דואר ישראל, זאת כאשר לקוחות היו מגיעים לאשנבו של העובד ומבקשים לשלוח מכתב בדואר רשום, היה העובד מדביק על גבי המעטפות מדבקות ברקוד "דואר רשום" וגובה תשלום עבור הביול. על אף שגבה תשלום מהלקוחות, היה העובד לוחץ בקופה על הסכום 0 ₪ ומשלשל את הכסף שקיבל עבור הביול לכיסו הפרטי.

העובד הורשע בבית המשפט השלום בירושלים בעבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין.

ביום 19.1.10 גזר בית המשפט השלום את דינו של העובד והשית עליו עונש של חודשיים מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והחזרת גובה הגניבה בסך 2,000 ₪ לחברת דואר ישראל, וכן, נקבע בהמלצת שירות המבחן, צו מבחן למשך 6 חודשים.

ביום 12.9.10, לאחר סיומו של ההליך הפלילי הרשיע בית הדין את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), (3), (4) ו- (6) לחוק המשמעת.

ביום 8.11.10, גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה 2. פיטורים לאלתר 3. פסילה משירות המדינה ומחברת דואר ישראל עד הגיע העובד לגיל 55.

בית הדין למשמעת הדגיש את חומרת העבירות ואת השלכותיה על תדמיתו של שירות המדינה ואמון הציבור בו והביא מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 7778/00 פנחס ועקנין נגד נציבות שירות המדינה, תק-על 2000(4) 428:

”צדק בית הדין כאשר ייחס חומרה לעבירה של גניבה על ידי עובד הציבור. זוהי עבירה הפוגעת קשה באמון שהשירות הציבורי נותן בעובדיו ובאמון שהציבור רוחש לעובדי הציבור. משום כך, בדרך כלל פיטורים הם אמצעי הולם לעבירה של גניבה על ידי הציבור”.

עוד ציין בית הדין למשמעת, כי:

”עבירה מסוג עבירת גניבה יוצרת מועקה כבדה בציבור כולו. יש בה כדי לכרסם באמון, אותו רחש האזרח לאלה שהופקדו על ידו כדי לשרת את הכלל. היא מעכירה את האווירה, ונוטעת אכזבה בקרב הציבור אותו אמור עובד הציבור לשרת נאמנה”.

התנהגות בלתי הולמת

פסיקת בית המשפט המחוזי

3. עע”מ 208/09 מכבי ליפשיץ נגד נציבות שירות המדינה

מכבי ליפשיץ (להלן – העובד) מועסק ברשות השידור משנת 1977, וכצלם בערוץ הראשון משנת 1995.

ביום 25.2.09 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), ו-3 לחוק המשמעת, זאת בשל כך שביום 2.8.06 צולמה במלון ”המלכים” בירושלים כתבה על תושבי קריית שמונה. האחריות על צוות הצילום (כולל העובד) הופקדה בידי כתבת (להלן - הכתבת). במהלך צילום הכתבה נתנה הכתבת הוראות לצוות הצילום, בתגובה התעצבן עליה העובד ואמר לה לא להגיד לו מה לצלם וכינה אותה ”בוקית”. בנוסף, במהלך ראיון שערכה, אמרה הכתבת לעובד להמשיך לצלם את המרואיינת והעובד בתגובה בעט ברגלה השמאלית.

ביום 1.4.09 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה 2. הקפאת דרגה לשנה 3. הפקעת משכורת קובעת.

ביום 18.10.10 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של העובד הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בית המשפט המחוזי הדגיש את חומרת מעשיו של העובד, בציינו:

”סופם של הדברים מעיד על תחילתם, כלומר, על כך שהמעורר מצא לעצמו דרך פסולה ופוגענית לפרוק את כעסו נגד עמיתה לעבודה, תחילה במלל ולאחר מכן בעליית מדרגה של שימוש בכוח פיזי. השירות הציבורי אינו יכול להשלים עם התנהגות כגון זו של עובד אחד כלפי משנהו, הפוגעת בצורה ממשית באיכותו ובתדמיתו בעיני הציבור (לרבות אותם מתושבי קריית שמונה עליהם הוכנה הכתבה, שהיו עדים להתרחשויות)”.

4. בד"מ 80/10 נציבות שירות המדינה נגד איהאב זייד

איהאב זיאד (להלן – העובד) שימש בתקופה הרלוונטית ככוח עזר במחלקת הדיאליזה בבית החולים בנהריה.

ביום 2.12.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1) ו-3(3) לחוק המשמעת, זאת בגין שני אישומים שעניינם השמעת קללות והערות פוגעניות כלפי עובדות בבית החולים במספר רב של פעמים.

ביום 8.12.10 גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה 2. הפקעת משכורת קובעת 3. הקפאת דרגה למשך שנה אחת. בית הדין הדגיש את חומרת מעשיו של העובד אשר "בהתנהגותו זו חרג הנאשם מנורמות ההתנהגות המחייבות אותו כעובד ציבור, ואף בייש וביזה כל עובד ציבור אחר ובוודאי עובדים בבית החולים".

זאת ועוד, בית הדין למשמעת הדגיש את האיסור במעשיו והביא מדברי בית המשפט בעש"מ 5/86 גדעון ספירו נגד נציבות שירות המדינה, פ"ד (4) 227,247:

"האיסור על הסגנון המעליב והפוגע, אשר אליו מתייחס התקשי"ר, הוא בגדר תוספת מחמירה, הנובעת מן המגמה לקיים צורת התבטאות תרבותית של כל עובד ציבור ולמנוע ביקורת נטולת רסן. טמון בכך גם יסוד של שמירת משמעת בין עובדי הציבור, כי קיומה של המשמעת אינו מתיישב עם נקיטתו ברבים של סגנון מעליב ופוגע של עובד כלפי הרשות הציבורית אשר בה הוא מועסק וכלפי הממונים עליו- ואף לא כלפי אלו העובדים ביחד עמו".

מעשה מגונה והטרדה מינית

5. בד"מ 137/06 נציבות שירות המדינה נגד ז'ין אלדין ג'מאל

ז'ין אלדין ג'מאל (להלן – העובד) החל את עבודתו בשירות הציבורי בשנת 1978, ובתקופה הרלוונטית לכתב התובענה הועסק במרכז לבריאות הנפש "מזרע" בתפקיד סגן אח אחראי. עם הגשת כתב התובענה נגד העובד, הוא הושעה על ידי נציב שירות המדינה, עד לסיום ההליכים המשמעתיים בעניינו.

ביום 22.8.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2) ו-3(3) לחוק המשמעת. העובד הורשע בעבירות כאמור, לאחר שבית הדין למשמעת הגיע לכלל מסקנה כי המעשים בהם כשל העובד מהווים עבירה על סעיף 347(א) לחוק העונשין – מעשה סדום תוך ניצול מרות ביחסי מטפל – מטופל, וכן מהווים עבירה על החוק למניעת הטרדה מינית.

ביום **24.11.10** גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: **1.** נזיפה חמורה **2.** פיטורים **3.** פסילה למילוי תפקיד במשרד הבריאות ל-10 שנים **4.** פסילה משירות המדינה למשך 3 שנים.

בית הדין הדגיש בגזר דינו את חומרת מעשיו של העובד אשר מאופיינים במידה של ניצול מרות וסמכות, ביחסי מטפל-מטופל והביא מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 6713/96 **מדינת ישראל נגד זוהר בן אשר**, פ"ד נב(1), 650:

"בהטרדה מינית הנעשית מעמדה של מרות או השפעה מעבר לפסול שבעצם ההטרדה, יש בה מימד של ניצול לרעה של התפקיד או המעמד... אכן הטרדה מינית על ידי בעל סמכות במובן הרחב כלפי מי שנתון לסמכותו, הוא סוג חמור במיוחד, של הטרדה מינית".

זאת ועוד, בית הדין הביא מדברי בית המשפט העליון בע"פ 2695/93 **פלונית נגד מדינת ישראל**, תקדין עליון 93(2), 29, בהתייחס לפסול במקרים בהם בעלי שררה מפעילים את סמכותם על הנתונים למרותם כדי להפיק לעצמם טובת הנאה מינית:

"אין לסבול את התופעה, שלמרבה הצער היא נפוצה, שבה אנשים בעלי שררה יפעילו סמכותם על הנתונים למרותם כדי להפיק לעצמם טובת הנאה מינית. הכפיפות של הנתונים למרותם של כל אלה, מעמידה אותם במצוקה אמיתית ולא אחת ירכינו ראש ולמורת רוחם ישלימו עם התנהגות כזו, שלא זו בלבד שיש בה פסול וטעם לפגם, אלא שיש בה כדי להשפיל את האדם בו מבוצע המעשה ולפגוע פגיעה קשה בכבודו ובצנעת פרטיותו. יש לטעת בלבם של אלה את התחושה ואת הביטחון שיש זין ויש דיין ויש מי שאמון על הגנת זכויותיהם כאזרחים".

ניגוד עניינים, עבודה פרטית ללא היתר ודיווחים כוזבים

6. נציבות שירות המדינה נגד ד"ר יצחק סמינה

ד"ר יצחק סמינה (להלן – העובד) הועסק במשרד החקלאות בתפקיד מנהל המעבדה לביקורת תרכיבים בשירותים הוטרינריים. עם הגשת כתב התובענה כנגד העובד, הוא הושעה על ידי נציב שירות המדינה, עד לסיום ההליכים המשמעתיים בעניינו.

ביום **10.11.10** הרשיע בית הדין למשמעת את העובד בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), (3) ו-4) בגין שלושת האישומים הבאים: על פי האישום הראשון, העובד ניהל קליניקה פרטית לחיות מחמד ללא היתר ותוך ניגוד עניינים פוטנציאלי לאור תפקידו, ועל אף שהורשע בגין עבירה זו בשנת 2001. על פי האישום השני, העובד רכש מוצרים עבור הקליניקה שניהל מיבואנים אשר לגביהם שימש כגורם הבודק והממליץ על אישור רישום התרכיבים שביקש לייבא, גם זאת תוך ניגוד עניינים. על פי האישום השלישי, העובד דיווח דיווחים כוזבים אודות היקף נסיעותיו בתפקיד ואופיין, וקבלת החזרי כספים להם לא היה זכאי.

ביום **18.11.10** גזר בית הדין למשמעת את דינו של העובד בהשיתו עליו את אמצעי המשמעת הבאים: **1.** נזיפה חמורה **2.** הפקעת משכורת קובעת **3.** פיטורים משירות המדינה.

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיו של העובד כעובד מדינה והביא מדברי בית המשפט בעש"מ 1/82 יואל חנוכי נ' נציב שירות המדינה, פ"ד לו(2) 84, באשר לאיסור על עבודה פרטית ללא היתר:

"מי שמבקש לשרת בשירות המדינה חייב לקבל על עצמו את המגבלות והסייגים, הנובעים מכך ואין לקבל בשום פנים ואופן את הגישה, לפיה יכול עובד מדינה, ששכרו משולם מקופת הציבור, לדחוק חובתו כלפי שירות המדינה לקרן זווית ולחפש עיסוקים כאוות נפשו".

כמו כן, הדגיש בית הדין את החומרה במעשיו של העובד בכך שהעובד העמיד את עצמו במצב של ניגוד עניינים ובכך הפר את חובת הנאמנות שהוא חב כלפי המדינה וכלפי הציבור והביא מדברי בית המשפט העליון בבג"צ 9198/02 ההסתדרות הרפואית בישראל ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח' [טרם פורסם]:

"ראשית, למנוע כניסה למצב של ניגוד עניינים בין עבודתו הראשית של העובד, לבין העבודה הנוספת-הפרטית-שבה הוא מעוניין לעסוק. מניעת כניסה לניגוד עניינים חשובה במיוחד כאשר מדובר בעובד השירות הציבורי האמור לשמש נאמן של הציבור. יש קשר הדוק בין האיסור על ניגוד עניינים לבין חובת האמון המוטלת על אדם כלפי מעבידו או שולחו בהתקיים יחסים של חובת נאמנות. שנית, למנוע כניסה למצב של תחרות אינטרסים בין העובד למעביד ולמנוע מצב שבו העובד יקדיש את מירב תשומת הלב והמסירות לעיסוק האחר..."

זאת ועוד, בית הדין עמד על החומרה הנעוצה בעבירות על דיווחים כוזבים והביא מפסיקתו של בית המשפט העליון בעש"מ 6978/00 מאיר מוטיל נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נד(4) 865:

"דיווחים כאלה, תהיה לדיווחים אשר תהיה, פסולים בעיקר בשל שלוש סיבות: ראשית, משום שאינם דיווחי אמת, ואין צורך להסביר את הפסול שבחתימת עובד, ביודעין, על דיווח שאינו אמת. מבחינה זאת הם אינם מוסריים. שנית, משום שהם מפריים את ההוראות המחייבות. לכן הם בלתי חוקיים. ושלישית, משום שהם משמשים את העובדים כדי לקבל מאוצר המדינה שכר שאינו מגיע להם".

7. בד"מ 112/09 נציבות שירות המדינה נגד סיגלית מנחם

סיגלית מנחם (להלן העובדת) הועסקה בתפקיד ראש ענף פניות ציבור באגף לפיקוח ואכיפה במשרד התקשורת. עם הגשת כתב התובענה כנגד העובדת, היא הושעתה על ידי נציב שירות המדינה, עד לסיום ההליכים המשמעתיים בעניינה.

ביום 6.10.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובדת בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), (3) ו- (4) לחוק המשמעת, זאת בשל החתמות הדדיות כוזבות של כרטיסי הנוכחות בעבודה. החתמות אלה בוצעו במהלך התקופה שבין שנת 2001 לחודש יולי 2009, כתוצאה ממעשיה אלה נהנתה העובדת מסכומי כסף להם לא הייתה זכאית, וסייעה לשתני עובדות אחרות לקבל אף הם שכר שלא כדין.

ביום 3.11.10 גזר בית הדין למשמעת את דינה של העובדת בהשיתו עליה את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה 2. פיטורים 3. פסילה לצמיתות ממשרד התקשורת.

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיה של העובדת בכך שהפרה את כללי הבסיס שנדרשים מעובד מדינה והביא מפסיקת בית המשפט בעש"מ 5626/05 בעניין רחל אוחנה [טרם פורסם]:

"... עבודה אינה יכולה להתבצע כראוי כאשר העובד אינו ממלא את תפקידו אלא עסוק בענייניו הוא. ומעבר לכך, יש בהיעדרות בלתי מאושרת מהעבודה כדי לפגוע פגיעה עמוקה במערך האמון הנדרש בין ציבור העובדים למעסיק הציבורי. אין כמו מצג שווא בדבר הימצאות בעבודה כאשר עובד נעדר ממנה, וקבלת שכר בעבור שעות עבודה שלא בוצעו כדי לפגוע באמינותו של השירות הציבורי בעיני הציבור, וכדי לשקף ניצול כספי ציבור למטרות זרות. קבלת תמורה כספית על ידי עובד בגין שעות עבודה אותן לא ביצע כאשר היה עסוק בענייניו הפרטיים כמוה כשליחת יד בכספי ציבור, ועל אחת כמה וכמה כאשר הדבר נעשה לאורך זמן כעניין של שיטה, המלווה בדיווחים כוזבים, לתופעה זו נלווית חומרה מיוחדת."

זאת ועוד, הדגיש בית הדין את החומרה הכרוכה במעילה באמון מצדו של עובד ציבור והביא מדברי בית המשפט העליון בעש"מ 1804/01 מדינת ישראל נגד אלקריף, תק-על 2001(3), 1266:

"תכליתו של הדין המשמעותי להגן על אמון הציבור בשירות המדינה וליצור הרתעה אפקטיבית כלפי עובד ציבור מפני מעשים שיש בהם מעילה באמון הציבור ובאמון הממונים עליהם - מחייבת ומצדיקה כי המשיב לא יוכל לחזור לתפקיד שבו כשל, ולא יחזור להפעיל את אותן סמכויות שבהפעלתן סטה מהכללים המחייבים. ההגנה על חוסנו של השירות הציבורי ומעמדו המוסרי מחייבים זאת. תפקודה היעיל והתקין של המערכת הציבורית והגנה על מערך האמון בין עובד לעמיתיו ובין עובד לממונים עליו ולבני הציבור הנזקקים לשירות הציבורי מחייבים גם הם תוצאה זו."

8. בד"מ 77/10 נציבות שירות המדינה נגד חיה חוגי

חיה חוגי (להלן – העובדת) הועסקה במשרד התמ"ת בתפקיד של ממונה על חוק עבודת נשים ביחידת הסדרה ואכיפה. מייד עם הגשת התובענה כנגד העובדת יצאה העובדת ממעגל העבודה ופרשה משירות המדינה עם הרשעתה בדין.

ביום 21.11.10 הרשיע בית הדין למשמעת את העובדת בעבירות לפי סעיפים 17(1), (2), (3) ו-(4) לחוק המשמעת, זאת בגין דיווחים כוזבים בתקופה שבין החודשים מאי 2008 לאוגוסט 2009. כתוצאה מדיווחיה הכוזבים קיבלה העובדת בכזב ומרמה סך של כ-25,000 ₪ לכל הפחות.

ביום 21.11.10 גזר בית הדין למשמעת את דינה של העובדת בהשיתו עליה את אמצעי המשמעת הבאים: 1. נזיפה חמורה 2. הפקעת משכורת קובעת 3. פסילה לצמיתות ממשרד התמ"ת 4. פסילה למשך חצי שנה משירות המדינה. 5. השבת הכספים שהתקבלו במרמה

בית הדין הדגיש את חומרת מעשיה של העובדת ואת החומרה הנוספת הנודעת למעשיה בשל מעמדה הבכיר בשירות המדינה, והביא מדברי בית המשפט המחוזי בעמ"מ 204/09 מדינת ישראל נגד יורם צולשיין (בבית המשפט המחוזי בירושלים):

"אין ספק כי במעשים מסוג זה יש לשקול לחומרה את מעמדו הבכיר של המשיב ואת התפקיד המיוחד והרגיש בו כיהן. ככל שהמשרה בכירה ובעלת סמכויות רחבות, כך רמת הציפייה מהעובד גבוהה יותר ונדרש ממנו לשמש דוגמה לאחרים בהתנהגות נורמטיבית ללא דופי".